

Arrest

nr. 91 184 van 8 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 12 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 12 juni 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 augustus 2012 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN WALLE, loco advocaat G. BEAUTHIER, en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 december 2010 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 18 april 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"[...] in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Volgens betrokkene zijn er verschillende omstandigheden die maken dat het voor hem bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het land van herkomst te verrichten. Zo beweert betrokkene dat er niemand in Sierra Leone is bij wie hij terecht kan en dat hij al sinds 2006 niet meer in Sierra Leone is geweest. Nochtans beweerde betrokkene dat een krantenartikel hem door een vriend vanuit Sierra Leone werd verstuurd. Dat bewijst dat hij nog steeds minstens één vriend heeft waarmee hij contact onderhoudt. Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verblijft sinds 2006 in België; zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Dat zijn ouders en broer asiel hebben aangevraagd in de Verenigde Staten toont op zich niet aan dat het voor hem bijzonder moeilijk is om de aanvraag in te dienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds mei 2006 in België verblijft en daardoor België als zijn thuisland ervaart, geïntegreerd zou zijn, Nederlands en Frans leert en spreekt en een cursus informatica volgde met mooi eindresultaat, werkbereid is, intensief sport beoefent, dat hij vrijwilligerswerk deed, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, is zeker en vast bewonderenswaardig maar verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9, al 2 van de wet van 15/12/1980.

Volgens betrokkene bestaan er ook praktische redenen waardoor hij onmogelijk terug kan naar Sierra Leone. Hij stelt dat hij niet over een paspoort beschikt en dat hij vanuit België geen paspoort kan aanvragen.

De ambassade van Sierra Leone levert een laissez passer af aan mensen die vrijwillig zouden willen vertrekken.

De aanvraag voor het indienen voor mensen uit Sierra Leone dient te gebeuren bij de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Ivoorkust. Het feit dat betrokkene een visum dient aan te vragen voor Ivoorkust, vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Sierra Leonezen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Abidjan. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan dat hij geen verblijfstitel zou verkrijgen die hem zou toelaten op legale wijze in Ivoorkust te verblijven.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn derde en laatste asielaanvraag werd afgesloten op 15.04.2011 met een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Noch het statuut van vluchteling, noch het statuut voor subsidiaire bescherming werden hem toegekend. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de drie asielprocedure waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige

terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie). (...)"

1.3. Op 12 juni 2012 wordt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 15.04.2011.

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 20.10.2011. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

*"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven:
(...)*

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden heeft (...)."

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient te worden toegepast.

In casu werd de tweede bestreden beslissing genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Een bevel om het grondgebied te verlaten dat getroffen wordt in het kader van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet moet naast de juridische overwegingen ook de feitelijke overwegingen bevatten die de illegale verblijfsstatus vaststellen. De formele motiveringsplicht vereist niet dat wanneer een andere beslissing reeds motiveert aangaande een ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging, het bevel om het grondgebied te verlaten nog eens dergelijke motivering dient te bevatten. De verzoekende partij betwist in casu de feitelijke vaststellingen gedaan in de tweede bestreden beslissing niet. Verwerende partij zal derhalve bij een gebeurlijke vernietiging van de tweede bestreden beslissing niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van dezelfde wet bepaalde termijn, een bevel om het grondgebied te verlaten te verstrekken. Voor zover verzoeker de "automatische betekening" van het bevel om het grondgebied te verlaten bekritiseert en daarvoor steunt op een arrest van het Hof van Justitie, dient de Raad op te merken dat verzoeker niet dienstig kan steunen op een arrest van het Hof van Justitie dat betrekking heeft op een burger van de Unie, aangezien verzoeker deze hoedanigheid niet heeft. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan verzoeker in principe dan ook geen voordeel opleveren.

De Raad dient echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het

EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verweerder in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van bepalingen van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

In het verzoekschrift zet verzoeker middelen uiteen, waarin onder meer op ontvankelijke wijze de schending wordt aangevoerd van artikel 8 van het EVRM. De schending van artikel 33 van de Conventie van Genève wordt niet op ontvankelijke wijze aangevoerd, aangezien een uiteenzetting ontbreekt van de wijze waarop verzoeker deze bepaling geschonden acht door de tweede bestreden beslissing. De ontvankelijkheid van de vordering hangt in casu dan ook samen met de conformiteit van de tweede bestreden beslissing met artikel 8 van het EVRM.

Aangezien uit hetgeen hierna volgt blijkt dat geen schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond, stelt de Raad vast dat het beroep voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, niet ontvankelijk is bij gebrek aan belang.

Hier kan nog aan worden toegevoegd dat de tweede bestreden beslissing op andere juridische en feitelijke vaststellingen steunt dan de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard. Zelfs indien de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard zou worden vernietigd en de ingediende regularisatieaanvraag terug 'open' valt, wat in casu het geval is, verandert dit op zich niets aan de illegale verblijfsstatus van verzoeker.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota wegens een gebrek aan belang, is in de aangegeven mate gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

De eerste bestreden beslissing

3.1. In een eerste middel voert verzoeker onder meer de schending aan van de formele motiveringsplicht en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Met betrekking tot de eerste bestreden beslissing betoogt verzoeker onder meer als volgt:

“Bij zijn aanvraag voegde mijn cliënt alle elementen die hij ter beschikking had om te bewijzen dat het voor hem overdreven moeilijk was zijn aanvraag van zijn land van herkomst in te dienen gezien het feit:

dat hij niet over een geldig identiteitsdocument beschikt

dat in het verleden reeds een aanvraag tot terugname werd verstuurd naar Sierra Leone, hetgeen werd geweigerd

dat de ambassade van Sierra Leone te Brussel niet bereid was een laissez-passer af te leveren in mei 2010 gezien de onmogelijkheid tot identificatie van verzoeker

dat hij sinds 2006 niet meer in Sierra Leone is geweest, er geen familie meer heeft en dat zijn ouders erkend werden als vluchtelingen in de Verenigde Staten (stuk)

dat er geen diplomatieke post van België is in Sierra Leone en dat een aanvraag dient te gebeuren op de diplomatieke vertegenwoordiging in Ivoorkust, zijnde meer dan 1.000 km ver, en dat daarbij eerst Liberia of Guinee, beide politiek onstabiel, moet doorkruist worden en bovendien een visum moet aangevraagd worden voor Ivoorkust

dat hij sinds mei 2006 in België verblijft, bijzonder goed geïntegreerd is en het als zijn thuisland ervaart

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt de motiveringsplicht onder andere in die zin dat het een aanvraag art. 9bis onontvankelijk verklaart omdat het van mening is dat verzoeker bij zijn ambassade zelf een laissez-passer kan bekomen, zonder hiervan het bewijs te leveren, terwijl verzoeker voldoende bewijsstukken heeft voorgelegd waaruit blijkt dat dit niet het geval is.

Verzoeker is niet in staat de bestreden beslissing te begrijpen, in die zin dat hij op alle mogelijke wijzen voldoet aan de gestelde voorwaarden. Hij heeft met alle middelen ter zijner beschikking bewezen dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst, en vervolgens naar Ivoorkust, om de betrokken machtiging aan te vragen.

Iedere regularisatieaanvraag dient individueel behandeld te worden, naargelang de concrete omstandigheden van de zaak. Verzoeker is dus in zijn recht de vraag te stellen hoe hij zijn concrete situatie dan zou kunnen laten gelden, terwijl blijkt dat deze per definitie en op stereotiepe wijze onvoldoende lijkt bevonden te worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt dus bij deze zijn motiveringsplicht, in die zin dat de motieven in feite en in rechte niet aanvaard kunnen worden en verzoeker niet in staat is de bestreden beslissing te begrijpen.”

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, waarvan in een inleidend betoog gewag wordt gemaakt, en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin onder meer opgeworpen wordt dat de motivering in feite niet kan worden aanvaard, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging bevindt zich in het administratief dossier. Onder het kopje “*Buitengewone omstandigheid*” beriep verzoeker zich onder meer op het volgende:

“In de vierde plaats is het voor verzoeker is om praktische redenen onmogelijk om terug te keren naar Sierra Leone: hij beschikt niet over een paspoort en de ambassade van Sierra Leone weigert hem een nieuw identiteitsdocument te verlenen (stuk 31). Bovendien heeft Sierra Leone n.a.v. de vraag tot terugname gesteld door België, in juli 2010 expliciet geweigerd verzoeker terug te nemen.”

Bij de aanvraag werd een stuk 31 gevoegd. Dit stuk werd opgesteld op 8 juli 2010 en gaat uit van de ambassade van Sierra Leone in België. Hierin wordt meegedeeld: “*This is to certify that the Embassy does not issue nor facilitate the issuance of Passports of the Republic of Sierra Leone.*”

Bij de aanvraag werd een stuk 33 gevoegd. Dit stuk werd eveneens opgesteld op 8 juli 2010 en gaat eveneens uit van de ambassade van Sierra Leone in België. Hierin wordt meegedeeld: “*I hereby certify that P.D.K. (...) is a citizen of the Republic of Sierra Leone.*”

3.5. De bestreden beslissing stelt aangaande het in punt 3.4. bedoelde argument: “*Volgens betrokkene bestaan er ook praktische redenen waardoor hij onmogelijk terug kan naar Sierra Leone. Hij stelt dat hij niet over een paspoort beschikt en dat hij vanuit België geen paspoort kan aanvragen. De ambassade van Sierra Leone levert een laissez passer af aan mensen die vrijwillig zouden willen vertrekken.*”

3.6. Kernpunt van verzoekers betoog is dat verwerende partij van deze stelling geen bewijs levert terwijl hij voldoende bewijsstukken aangaande zijn stelling heeft neergelegd.

3.7. Aan de hand van de hierboven vermelde stukken 31 en 33 waarvan de authenticiteit door de verwerende partij niet wordt betwist, kan worden aangenomen dat verzoeker bewijstukken heeft neergelegd van zijn stelling dat de ambassade van Sierra Leone in België hem geen paspoort uitreikt, hoewel hij door de ambassade erkend werd als onderdaan van Sierra Leone.

3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat een zekere D.C, die een attaché blijkt te zijn die zich bekommert om "lange asielpcedure", op 24 februari 2012 aan een zekere J.K., wiens hoedanigheid niet omschreven wordt evenmin als de dienst waartoe hij behoort, een e-mailbericht verzond dat als volgt opgesteld was:

"Dag [K.], vraagje, worden burgers van Sierra Leone gerepatriëerd? Blijkbaar is het niet mogelijk vanuit België aan paspoorten of andere identiteitsdocumenten te geraken. Wat zijn jouw ervaringen hiermee? Ik behandel de aanvraag 9bis. Hij beweert dat het voor hem bijzonder moeilijk/ onmogelijk is terug te keren naar Sierra Leone om daar de procedure op te starten voor het vragen van een verblijfsmachtiging in België via de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Ivoorkust.

*Bedankt,
[C.]"*

Blijkens het administratief dossier verzond J.K, wiens hoedanigheid niet omschreven werd evenmin als de dienst waartoe hij behoort, op dezelfde dag nog een e-mailbericht terug aan D.C. waarin hij kort het volgende meedeelde:

"Dag [C.],

Er worden LP's afgeleverd voor vrijwillig vertrek. Gedwongen repatriëringen liggen gevoeliger, maar als betrokkene zelf wil terugkeren naar Sierra Leone, zal de ambassade hem wel een LP afleveren.

*Grts,
[K.]"*

Op 18 april 2012 maakte D.C. de volgende interne nota:

"Betrokkene was vrijgesteld van het indienen van een identiteitsdocument gezien zijn asielaanvraag op moment van indiening van de 9bis nog hangende was. Betrokkene legt attesten voor van de ambassade dat hij geen paspoort kan aanvragen. Interne dienst DVZ deelde ons mee dat vrijwillig vertrek naar Sierra Leone wel mogelijk is. De ambassade levert daartoe een laissez passer af aan betrokkene. Er zit ook een attest van de ambassade in waarop staat dat hij een burger is van Sierra Leone. Betrokkene deed inspanningen om zich te integreren in de Belgische maatschappij. Betrokkene toont echter niet aan dat er buitengewone omstandigheden bestaan die maken dat hij de aanvraag niet kan doen vanuit zijn land van herkomst. De aanvraag dient ingediend te worden in Ivoorkust."

3.9. Uit het gestelde in punt 3.8. blijkt dus dat de conclusie in de bestreden beslissing "De ambassade van Sierra Leone levert een laissez passer af aan mensen die vrijwillig zouden willen vertrekken" louter tot stand kwam op grond van een interne bevraging, waarbij een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken een andere ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken bevrageet wiens hoedanigheid of expertise niet kan nagegaan worden evenmin als de dienst waar hij tewerkgesteld is. Deze laatste ambtenaar poneert kort dat laissez-passers worden uitgereikt in geval van vrijwillig vertrek. Echter bevat het administratief dossier geen enkel objectief stuk dat deze stelling onderbouwt. De Raad dient dan ook te concluderen dat de bestreden beslissing niet steunt op voldoende feitenvergaring zodat de betrokken motivering "De ambassade van Sierra Leone levert een laissez passer af aan mensen die vrijwillig zouden willen vertrekken" niet deugdelijk kan zijn.

3.10. Om de in punt 3.9. vermelde redenen kan verwerende partij niet gevolgd worden in het verweer omtrent deze kwestie, dat als volgt luidt: "Zoals in de bestreden beslissing terecht werd opgemerkt blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er wel degelijk laissez-passers worden afgeleverd voor vrijwillig vertrek. In mei 2010 is er inderdaad geen laissez-passer afgeleverd voor verzoeker, maar toen betrof het een gedwongen repatriëring, hetgeen gevoeliger ligt. Met zijn kritiek toont verzoeker niet aan dat de ambassade hem geen doorlaatbewijs wil afleveren voor een vrijwillig vertrek." Het komt de verwerende partij toe om aan te tonen dat er wel degelijk doorlaatbewijzen worden afgeleverd door de ambassade van Sierra Leone in België in geval van vrijwillig vertrek van een onderdaan. Mailverkeer tussen ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken volstaat te dezen niet.

De andere overwegingen van de eerste bestreden beslissing volstaan niet om haar te schragen.

De materiële motiveringsplicht werd geschonden. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het eerste middel of van het tweede en derde middel, die hoofdzakelijk gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing, geen aanleiding kunnen geven tot een ruimere nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, worden zij niet besproken.

De tweede bestreden beslissing

3.11. Verzoeker voert in een tweede middel onder meer de schending aan van artikel 8 EVRM.

Van onderstaand betoog kan aanvaard worden dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing:

“In casu komen de banden die verzoeker gevormd heeft voort uit zijn privé leven sensu lato, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel is immers ook toepasselijk, overeenkomstig vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens, op andere de facto relaties, zoals werkrelaties. De notie van het privé leven dient ruimer geïnterpreteerd te worden dan enkel vrouw en kinderen.”

Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 EVRM.

Van onderstaande betoog kan aanvaard worden dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing:

“Sinds december 2011 leeft hij tevens samen met zijn Belgische vriendin, Mevrouw [M.F.C.] (stuk4). In detail beschreef verzoeker zijn verbondenheid met België, die zelfs als bewonderenswaardig wordt bestempeld in de (eerste) bestreden beslissing. Gezien het feit dat hij eveneens bewees dat zijn gehele familie zich in de Verenigde Staten bevindt en hij geen familie mee heeft in Sierra Leone, zou een uitwijzing een ernstige inbreuk vormen op artikel 8 EVRM.”

3.12. Stuk 4 dateert van na de tweede bestreden beslissing en verwerende partij kon er dan ook geen rekening mee houden, wat de raadvrouw van verzoeker ook zelf toegeeft ter terechtzitting. Verder staat het verzoeker vrij om een eventuele samenwoning met een Belgische vriendin te laten valoriseren via een verblijfsaanvraag waarover de verwerende partij zal dienen te oordelen.

3.13. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker aantoont een privéleven in België te leiden in de zin van artikel 8 EVRM, herinnert de Raad eraan dat deze bepaling erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het privéleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het privéleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een privéleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen, in casu in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker, die nog maar sedert 2006 in België verblijft en afgerond een jaar op legale wijze in het Rijk verbleven heeft in het kader van asielprocedures, toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se bestaan in het willen valoriseren van een privéleven in België dat grotendeels in illegaal verblijf tot stand kwam en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen respecteren van de verblijfsreglementering anderzijds, doelstelling die raakt aan de Belgische openbare orde. Verzoeker kan niet redelijkerwijze verwachten dat het mogelijk zou zijn om dit hoofdzakelijk in illegaal verblijf opgebouwd privéleven, wat zich aandient als een "*fait accompli*", verder te zetten in België (cf. EHRM 11 april 2006, nr. 61292/00).

Een schending van artikel 8 EVRM kan derhalve niet worden vastgesteld.

3.14. Ten slotte verhindert de tweede bestreden beslissing op zich niet dat verzoeker zijn familieleden in de Verenigde Staten kan vervoegen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat betreft de tweede bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Aangezien de hoofdbeslissing vernietigd wordt, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat deze gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 12 juni 2012.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA